

Fletningerne i postkassen

26. afsnit af Nabos julefeuilleton

af: Onkel Svend

Det var en mørk og stormfuld december-eftermiddag. Pensionisten gik på Vesterbrogade og tyggede på en bladselleri-stængel. Han havde efterhånden vænnet sig til smagen, selv om det i begyndelsen var ham en plage at skulle spises af med den slags.

Men hans kone var ubøjeelig. Af hensyn til klimaet stod den på grød og grønsager hjemme hos dem dag ud og dag ind.

Pensionisten skulle helt ned forbi Værnedamsvej for at finde nærmeste stoppested. Og der stod Lones pølsevogn og fristede med alskens lækkert svineri. Han krydsede gaden og smed de sidste trevler af

bladsellerien i Lones affaldsspand og bestilte en ristet hot dog med det hele.

Den smagte himmelsk, men da han lidt senere sad i bussen, var eftersmagen ubehagelig grænsende til væmmelig. Han måtte medgive sin kone, at en gulerod var bedre tilbehør til bladselleri end en hot dog. Han fik i den overfyldte og rystende bus sure opstød og fortrød, at han var faldet for Lones fristelser.

Han var i det hele taget lidt utryg ved Pøselone. Hun havde det med at møde ham med et højt: "Det sædvanlige - en hotter med hele svineriet?!..."

– Tænk hvis nogen fra Humleby så

ham og hørte hende komme med den udmelding. Det var velkendt i Humleby, at han og især hans kone gik så meget op i det med klimaet, at de udelukkende spiste grønsager, som ikke var dyrket længere væk end på Sjælland.

Og hvis en Humlebyboer så ham ved pølsevognen, ville han være nødt til at bestille en "kradser", dvs. en hotdog med det hele undtagen pølse – og alligevel stå tilbage med en dårlig smag i munden og et forklaringsproblem. Det var irriterende, at pølsevogne ikke var placeret lidt mere diskret - f.eks. i en baggård. Der måtte være mange som ham selv, der ikke brød sig

Pensionisten sikrede sig, at den yngre mand ikke kendte ham og at der ikke var nogen fra Humleby i nærheden, da han bestilte en hot dog med det hele.

om at blive set ved en pølsevogn. Det kunne de rette myndigheder, som anviser stadepladser, godt tage hensyn til.

Hans kone var helt kompromisløs. Hun havde tilmed tillagt sig fletninger for at understrege sin sympati for en svensk skolepige, der var blevet verdensberømt for at pjække fra skole, fordi hun brugte sin tid på at råbe op om, at vi ender med at lægge jorden øde, hvis ikke vi ændrer vores livsstil. Og den pige havde fletninger.

Pensionisten fik en tåre i øjenkrogen ved tanken om, hvor kærligt konen tog imod ham sidste jul, mens en vidunderlig duft af flæskesteg bredte sig helt ud i entreen. Og hvor havde hun dog set strålende ud med nypermanentet hår.

Sådan ville det helt sikkert ikke ende i år. Han kunne ikke se for sig, at konen ville servere flæskesteg nu, hvor hun havde fået fletninger. Det passede simpelthen ikke sammen. Og juleaften skal alting nødvendigvis gå op i en højere enhed. Den dejlige flæskesteg sidste år havde den berygtede rørlægger vundet i et lotteri og uden videre foræret dem, fordi hans egen juletradition var andesteg.

Siden da var det nærmeste, pensionisten var kommet til en tilsvarende smagsoplevelse, besøgene hos Pølselone.

Han kunne ikke forvente, at rørlæggeren igen ville vinde i lotteriet. Så nu ville han finde frem til en slagter, som kunne tilbyde en fritgående flæskesteg, der kun havde fået foder, som var dyrket lokalt og økologisk og helst biodymanisk. Måske ville konen så overgive sig. Hun ville i hvert fald ikke kunne få sig til at smide den ud. Det var han helt sikker på.

Det lykkedes ham minsandten at finde flæskestegen hos en slagter i nærheden af Kultorvet. For under 500 kr., og den var stor nok til to. Til gengæld for den voldsomme pris gav slagteren ham sin underskrift

på, at grisen var helt igennem fritgående, økologisk og sjællandsk. Pensionisten valgte at tage hjem med metroen fra Nørreport. På Frederiksberg Allé var de endnu ikke færdige med at indrette det grønsagsmarked, som hans kone glædede sig så meget til.

Over for Bobs Hytte standsede pensionisten for at se på julelysene og al julepynten inden for.

“Hvad står du der og glaner for? Skal vi ikke gå ind og se om den nye ejer har brygget noget godt juleøl?”.

Det var den berygtede rørlægger.

Rørlæggeren kom lige fra Cafe Robert, hvor han havde været til julebanko: “I år vandt jeg ikke en skid bortset fra en lille pose pebernødder som sidegevinst. Så i år får I ikke flæskesteg af mig”, sagde han.

“Det havde vi heller ikke regnet med, man vinder jo sjældent i lotteriet”, svarede pensionisten.

Han viste rørlæggeren den lille flæskesteg, han havde købt.

“Men, jeg er ked af det med de fletninger, så er hun jo ikke så nem at have med at gøre...”

Rørlæggerens svar rystede pensionisten:

“Jeg kan godt lide hende med fletninger. De er gode at holde i!”

Pensionisten huskede, hvor galt det gik, da han første gang så sine kone med fletninger. Han havde forsigtigt hevet i den ene af dem - nærmest kærligt mente han selv. Sådan så konen ikke på det. Hun stak ham en sviende lussing. Og siden da havde han vist hendes fletninger dyb respekt.

Han havde ikke fantasi til at forestille sig, at man kunne slippe godt fra at hive hende i begge fletninger på een gang.

Han lod sig overtale til at gå med rørlæggeren ind på Bobs og smage på stedets nye øl. Det var dyrt men dejligt - især fordi rørlæggeren betalte regningen.

Da han på hjemvejen gik forbi frisørsalonen ved siden af Bobs syntes han, at det var hans kone,

han så sidde under tørrehjelm. Ligheden var påfaldende. Men det kunne selvfølgelig ikke være hende. Man tørrer ikke fletninger i en tørrehjelm.

Han gik ind i Netto og købte vildt ind til, hvad der hører til en god julemiddag med sprød svær og det hele.

Han glemte ikke salat, selleri og diverse rodfrugter, så der også kunne blive en slags måltid ud af det, hvis konen stod fast på sit.

Da han kom hjem, var konen der ikke. Han smurte sig en mellemmad og gik tidligt i seng.

Dagen efter - juleaftensdag - vågnede han før, det blev lyst.

Konen lå ved siden af ham. Han listede op uden at vække hende og uden at tænde lys.

Da han sad i køkkenet med sin morgenkaffe, blødkogt æg og ristet brød, var han i bedre humør end meget længe. Nu stod julen lige uden for døren, og de manglede ikke noget. Og det må tilmed have sneet det meste af natten. Der var hvidt derude.

“Hygger du dig?” - lød det pludselig fra en fremmed person, der havde åbnet køkkendøren. Konen var helt forandret med flot krøllet hår i stedet for fletninger. Hendes glade smil havde han næsten glemt - det var måske et år siden, han havde set det sidst.

“Jo, det er jo juleaften i aften, og så plejer vi jo at se lidt lyst på det hele med sprød svær - og sådan”, svarede han.

“Sådan bliver det også i aften. Har du set, at vi igen får hvid jul?”

I aftes var jeg på Bobs efter en tur hos frisøren. Jeg troede, du måske var der. Men det blev en dejlig og lang aften i godt selskab, så jeg er glad og med på det hele!”

Pensionisten spurgte: “Men hvad med dine fletninger? Hvad nu med dem – og alt det?”

“Dem har jeg klippet af og sendt i en kuvert med Post Nord til Pia Kjærsgaard. Måske når de frem, så

hun kan pynte sig med dem nytår-
saften - eller en gang i det nye år.
Hvis nogen trænger til at få sig et
nyt image, så er det hende og hen-
des parti!”
“Glædelig jul”, svarede pensionisten.
Tak! I lige måde, sagde konen.

Onkel Svend.

